

WINSTON CHURCHILL

Zou er nu wel één schuilhoek zijn in de Britsche politiek, die voor den heer *Winston Churchill* verborgenheden heeft?

Wie die vinden wil, moet ver zoeken!

Het is wat gek gezegd van den Lord Kanselier in een Engelsch conservatief kabinet, maar toch is het zoo: „Winston” — zooals Engeland hem noemt — heeft al een vrij avontuurlijke staatsmansloopbaan achter zich en nóg heeft de krachtmensch, die in 't midden zijner jaren is, den eindpaal niet bereikt.

Oordeel over dat leven zelf.

Reeds op 26-jarigen leeftijd kwam hij in 't Parlement. Van conservatieven huize en beginselen, ging hij in den aanvang dezer eeuw tot de liberale partij over.

Hij bofte, — in 1905 behaalde deze partij een stembus-overwinning, die haar als een legende voorkomen moet, en verkreeg, evenals de conservatieve partij ze thans bezit, een flinke meerderheid in 't Lagerhuis.

Twee en dertig jaar oud kwam Churchill in 't kabinet. Daar hij een man is van veelzijdige bekwaamheid en buitengewone werkkraft, zijn er weinig departementen, waarin hij nu beslist niet op zijn plaats zou zijn, — allicht werkt „Winston” er zich in. En zoo is hij dan vóór en tijdens den oorlog achtereenvolgens onderstaatssecretaris van Koloniën, minister van Handel, kanselier van Lancaster, minister van Munitie, van Oorlog en Luchtvaart geweest.

Tijdens den oorlog kwam de verdeeldheid op in de liberale partij, — Churchill voegde zich aan de zijde van Lloyd George's *Coalitie*, maar toen later weer gewone, gezonde partijverhoudingen terugkeerden, voegde hij zich niet meer bij de hereenigde, liberale partij, doch bleef min of meer op zichzelf staan, zonder er een geheim van te maken, dat zijn politieke neigingen steeds meer gingen in de conservatieve lijn.

De laatste twee jaar was hij feitelijk „niets.”

Wel te verstaan dan in partij-politiek zin, want met een man als Winston Churchill, 't zij hij minister is of niet, lid van „'t Huis” of particulier, — als hij maar een pen voeren en zijn mond roeren kan, moet *elk* kabinet terdege rekenen.

Toch van '22 tot '24 wéerde het niet op hem.

Driemaal liet hij zich candidaat stellen voor 't Lagerhuis, driemaal werd hij geslagen.

Dat zat 'm speciaal in den *vrijhandel*, waarvan Churchill steeds een overtuigd voorstander is geweest. Van de liberale partij was hij geen lid meer en de conservatieve wilde den „vrijhandelaar” niet, en zoo is dan Churchill zelfs ditmaal, al kreeg hij ook der conservatieven steun en stem, min of meer als een „wilde” door de conservatieve vloedgolf, die over 't land ging, — hij nóemde zich „constitutioneel,” — in 't Lagerhuis teruggebracht.

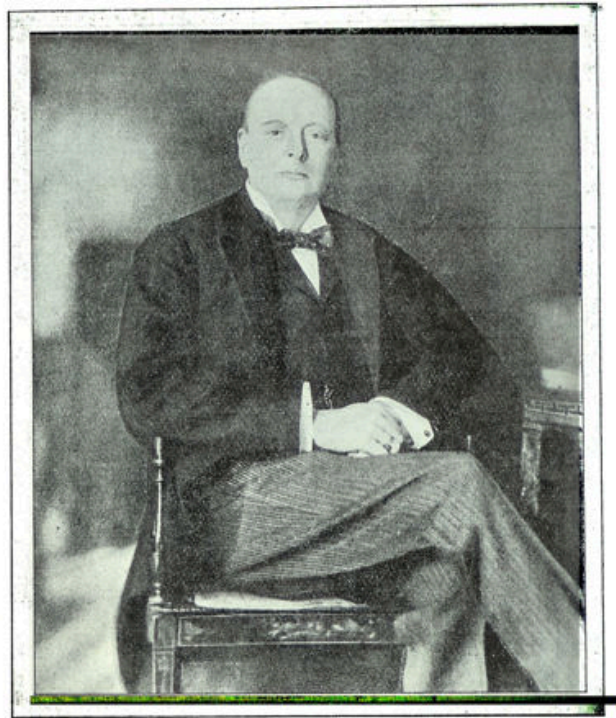
Desniettemin koos Baldwin hem in 't kabinet.

En daar men een man als Churchill niet in een derde-rangs-betrekking plaatst, gaf hij hem den hoogsten zetel in rang na dien van premier zelf: hij maakte hem Lord Kanselier.

Een gewiekste baas zegt men al, zoodra men hem ziet op portret: breed gelaat, forsche kin, de lippen met beslistheid op elkaar gedrukt en een paar heldere, slimme oogen in 't hoofd, die al dadelijk waarschuwen: *Mij néemt ge niet!*

Politieke eerezucht is hem niet vreemd.

Wat nog niet bepaald een fout behoeft te zijn, indien ze slechts vooral het heil des vaderlands en niet eigen glorie bedoelt, — we willen gaarne ook van dezen bewindsman het goede aannemen, ook al maken zijn politieke schommelingen nu juist niet den meest verheffenden indruk, waarbij echter bedacht worden moet, dat in En-

geland, waar de *geestelijke motieven* ietwat anders in de politiek tot uitdrukking komen dan bij ons, politieke overgangen vaker voorkomen dan hier.

De „vrijhandel” is ditmaal geen struikelblok.

Die was geen inzet bij de verkiezingen.

En Baldwin heeft vrij duidelijk te kennen gegeven, dat hij zijn meerderheid niet gebruiken zal, om met volle zeilen in protectionistische wateren te gaan varen.

Iets anders echter zijn „voorkeurrechten” voor de verschillende deelen van 't Britsche wereldrijk, — tenminste zoo wordt het voorgesteld en dáármeê, zegt men, kan Churchill zich tegenwoordig vereenigen.

Hoe het zij, — hij is Lord Kanselier.

De zoogenaamde Die-Hards ten spijt.

En men kan er zeker van zijn, dat Winston Churchill de eerstvolgende jaren een der meest besproken ministers van Engeland zal zijn.

Nu nog één stap, dan is hij premier....

„Men” zegt dan ook reeds hardop, dat Baldwin nu zelf zijn opvolger heeft binnengehaald.

Maar dat heeft alsnog den tijd.

Voorshands kan Churchill tevreden zijn. Op dit oogenblik is hij dat reeds door zijn niet onfortuinlijken arbeid op de Parijsche Conferentie.

Aan bekwame mannen heeft een groot volk te allen tijde behoefte, méér nog dan aan een talrijke parlementaire meerderheid. Mogen de nieuwe bewindhebbers niet in de eerste plaats bevordering zoeken van de groothed van het Rijk, maar van de geestelijke en stoffelijke behoeften des volks, zoo zou hun bewind na deze laatste jaren van gedurige wisseling ten zegen zijn. P. BR.

BLADVULLING

Toen aan Jan de Witt eens gevraagd werd: „Hoe kunt ge zooveel afdoen?” luidde zijn antwoord: „Ago quod ago,” d. w. z.: Ik doe één ding tegelijk.